

SZEPESI ATTILA

La Quinta del Sordo

(1819-ben Francisco Goya egy Madrid melletti elhagyott házba vonult vissza, melyet La Quinta del Sordonak, a Süket Ember Házának mondtak a környékeliek. E ház falaira apokaliptikus freskókat festett...)

A pokol

*Az ész álmából születnek a szörnyek.
Benépesül a fekete pokol.
Áradnak sorsuk vesztve, konokul
az elátkozottak. Seregbe gyűlnek*

*kórsa lelkek: arcuk az éjbe mártva
írástudók, kalmárok, kóklerek.
A sejtelemre gyávák, süketek
és tudományuk bűzlik, mint a trágya.*

*Bősz bolondok, hagymázos idióták,
bakók, szüzcsekék, kifolyt-szemű hullák –
tódul vég nélkül a báva tömeg.*

*Papok, s akik a Sátán földi mását,
a böffenő kecskebakot imádják,
a nyálzó-vaginájú némberek.*

A kecskebak

*Maga a Sátán meredt-mozdulatlan.
Holdra bök fején páros szarva éke,
feketén, győzedelmes v-alakban,
míg lebámul tolongó seregére.*

*Királyi trónról híveit elnézi.
Ajkárról alácsordul mérges nyála.*

*Gyülevész népét lábához igézi,
veszett csordává így hipnotizálja.*

*Szava sincsen. Körülles balga nyáján,
mint rezdületlen, ércfekete bálvány.
A rontás árad szeme sugarából.*

*Köntöse ringyrongy. Hideg némasága
a véglényeket vakká babonázza.
Nincs aki delejének ellenálljon.*

Zarándokok

*Mocskosan-feketén, egy-tömbbe forrva
komor zarándokok gajdolvá lépnek.
Tülekednek ösvény sarát tiporva
és harsog ajkukon zarándok-ének,*

*a hozsánna – ám a részeg akkordok
sugallata mintha gyásznóta volna:
mélyén a végítélet szennye-korma,
ahogy zengi e maga-rejtő, undok*

*farizeus-nép, rezes-képű, fásult
szenteskedő-csapat, míg éji másuk
meredt mámorban szűzleányt bolondít.*

*Nyálzó hevében bimbáját harapja,
maga alá gyűri, véresre gyakja,
aztán ájult csitri-arcába rondít.*

Szturnusz

*Fölöttük, fejét fellegekbe fúrva
Szturnusz, minden tudás égi őse.
Hallatszik foga gonosz hersegése,
ahogy nemzette-gyermekeit falja,*

*hogy ne maradjon maradékul egy se.
Vérző húscsapat ajkán fia-lánya.*

*Méltón e mohó ősatyai kegyre,
mind péppé gyűlik gyomra bugyorába.*

*Belét betöltik rángó végtagok,
félig-emésztett lábszárak, karok,
fejek, melyekről hajcsimbók fityeg még.*

*Torlódnak áttetszően-kocsonyásan:
lettek e kannibáli lakomában
prédák, mielőtt vesztük észrevették.*

Lidércek

*A kongó téren, ködös égen át,
a bolyhos kéken át, a menny alatt
sikongva száll egy testtelen csapat,
az arca-nincs lidérc sereg; tovább-*

*suhog-kering, hogy sorsára találjon.
Belakja a komorló éjszakát.
Álomból-szótt, puha denevérszárnyon
vijjog a semmi-partu légen át.*

*Száll folyvást körbe-körbe, mindhiába.
A végítélet szelle az álma,
melynek búze az éterben eloszlik.*

*Bukott angyalok, immár vak lidércek,
bolygó vámpírok, karmos éji rémek
és asztrálestük ürességbe foszlik.*

*

A festő maga-mentsége

*Festhettem volna bársonypuha rétet
s Quinta del Sordo üszkös falára:
ecsetem a zöld tenyészetbe mártva,
hol felhangzik a derűs pásztor-ének.*

*Nem ily fekete, hordák-lakta poklot,
inkább kacagó pázsitot, idillit:
táncoló faunt és nimfát, ahogy illik.
Festem mégis e rémületbe-nyaklott*

*véglényeket, akik körém tolonva
gyűlnek, míg én, sorsuk látnok-bolondja
megőrzöm szörnyű sátán-fattyu-másuk.*

*Szebb az igazság, mint a művi éden:
ezért lettem, titkok tudója, vénen
mocskuk partján fuldokló krónikásuk.*

